

НАТ. ПРОВІНЦІЙНЕ МІСТЕЧКО. НІЧ

Біля бібліотеки стоїть хлопець. Це Сашко. Йому холодно. Дме вітер. Сашко піднімає комір куртки. Починає тупцювати.

ГОЛОС ЗК

Так, ранувато я приперся – не терпілося дурню. Хоча як тут всидіти на місці? Вже вчора завалився в гуртожиток, включив магнітофон, завів будильник (пацани гуртом посунули до бару, відзначати майбутній від'їзд), а думки всі про Лілю та нашу останню ніч. Лежав і думав: "Це класно, що три свічки купив. У нас все повинно бути, як у найкращому любовному романі, як у найсльозливішій мелодрамі". Зараз я ті свічки тасую в кишені. Я трохи хвилююся, це ж не жарти. Це серйозно. Я вже дорослий. Навіть придумав, що скажу Лілі, коли вона прийде. Я скажу, пригортаючи її: "Люба, тобі не потрібно було наражати себе на небезпеку і приходити сюди. Я не вартий того. Не дай Боже, хтось побачить нас. Мені то все одно, а от тобі... Я оце стояв і тільки те й робив, що благав Господа, аби ти не прийшла.. Я боюся за тебе, бо сильно тебе кохаю"!

Сашко дмухає на руки, дивиться на годинник.

ГОЛОС ЗК

А не прийде – вип'ю пляшку вина та й піду назад. Звичайно, образений. Можливо, навіть буду думати: "Ну, лярва, не прийшла! Я прителіпав хтозна звідкіля, три години мерз, а вона, кляча, під теплою ковдрою дрихне і у вус не дме".

Сашко дивиться у темні шибки вікна бібліотеки.

ІНТ. БІБЛІОТЕКА.НІЧ

Серед книжкових стелажів, стоїть стіл. На ньому – пляшка вина, два наповнені бокали, горять три свічки. Лунає романтична музика.

Сашко і Ліля посміхаються один-одному.

Сашко поважно ступає – справжнісінький професор – вздовж шаф з книгами.

САШКО

Ліль, ти ще цього не знаєш, але це глибоко символічно, я б навіть сказав, глибоченно символічно, те, що ми з тобою, зараз, тут знаходимось.

ЛІЛЯ
В бібліотеці?

САШКО
Так, в бібліотеці. Саме в бібліотеці,
серед цього моря книжок, в храмі
примудрості нашої нетлінної.. До
речі, знаєш скільки я книг прочитав?

ЛІЛЯ
Ні.

САШКО
Дуже багато. Всі й не перелічити,
навіть якщо рахувати цілий день,
починаючи з ранку. Я вже багато з них
і позабував. Але не це головне.
Головне те, як ти це сприймаєш з
огляду на цілісність, не постійність
світопанорамного.. уявлення. Що ти з
цього виносиш, і що покладеш на
стіл... Я взагалі, хочу бути
бібліотекарем!

ГОЛОС ЗК
Ні-ні, довбню, який бібліотекарь?!

САШКО
Фуражир?

ГОЛОС ЗК
Конюх.

САШКО
Конюх?

ГОЛОС ЗК
Ти ідіот. Давай все спочатку.

Сашко серед шаф з книгами.

САШКО
Ліль, розумієш, тут є дві, досить не
прості, взаємовиключні,
закономірності. Перша: тенденція
нашого часу, невпинно з часом зникає.
Тобто, потяг, який пішов, він вже
пішов, він не стоїть на місці, на
якомусь там вокзалі... Щоб краще було
тобі зрозуміти.. от візьмемо, хоча
б..

(Сашко дістає з полиці книжку)
Шльопенгауєра.

ЛІЛЯ
Саша, може Шопенгауєра?

САШКО
Дійсно, Шопенгауєр Артур, "Про зір та
кольори".. Ліль, ти думаєш він був

дурний? Він не був дурний. Але його
"зір та кольори".. Ось де собака
зарита..

ГОЛОС ЗК
Стоп. Достатньо ганьби.

САШКО
Це не текст, а якась полова.

ГОЛОС ЗК
Давай до справи.

НАТ.ПРОВІНЦІЙНЕ МІСТЕЧКО.НІЧ

Сашко стоїть, потирає руки, усміхається, дивиться у вікно
бібліотеки.

ІНТ. БІБЛІОТЕКА.НІЧ

Серед книжкових стелажів, стоїть стіл. На ньому - пляшка вина,
два бокали з залишками напою, горять три свічки. Лунає
романтична музика.

Сашко та Ліля пристрасно цілуються.

Крізь мелодію пробиваються звук ходи.

НАТ.ПРОВІНЦІЙНЕ МІСТЕЧКО.НІЧ

З-за рогу з'являється Ліля. Сашко кидається на зустріч
дівчині.

САШКО
(майже кричить)
Ліля, ти прийшла!

ЛІЛЯ
(схвильованно)
Тихше, Саша, не валуй.

Сашко затискає Лілю в обіймах. Цілує їй губи, شوку, лоб,
вуха. Цілує її волосся.

САШКО
Відчиняй скоріше ці двері!

Ліля звільняється з Сашкових обіймів, витримує паузу.

ЛІЛЯ
Я не взяла ключа.

Ліля дивиться на Сашку широко відкритими очима. У неї
довірливий погляд.

ЛІЛЯ
Саша, навіщо я тобі?

САШКО
Цього не може бути! Я тільки що

4

бачив видіння, знак. Твоя відповідь суперечить всім канонам. Як же тоді Шопенгауер?... Значить, двері треба виламати!

Сашко ступає крок до бібліотеки, Ліля затримує його.

ЛІЛЯ

Ти що, здурів?! Не треба, Саша.

САШКО

А я пляшку вина купив, такого як ти любиш - "Ізабеллу"..

ЛІЛЯ

Ти, серйозно?

САШКО

Куди серйозніше?

ЛІЛЯ

Та я ж жартувала.

САШКО

А я по гривчику у хлопців збивав.

Ліля горнеться до Сашка, цілує, кладе йому на груди голову.

Якийсь час вони стоять мовчки, непорушно.

ЛІЛЯ

Що ти мені хотів сказати?

САШКО

Ми так і будемо тут стояти?

Ліля веде Сашка за ріг будівлі.

Вони піднімаються широкими залізними сходами. Зупиняються на переході до другого поверху. Тут затишно. Не так дме вітер.

Ліля дістає і намагається розстелити якийсь шматок матерії, щоб сісти.

Сашко знімає куртку.

ЛІЛЯ

Замерзниш.

САШКО

Не замерзну. У мене є ти і пляшка вина.

Сашко кладе куртку на сходи.

ЛІЛЯ

Я не сяду. Ти ж забрудниш її.

САШКО

Ну ти й дріб'язкова.

Сашко бере пляшку вина, і починає її розкурковувати зубами.

ЛІЛЯ

Ти так не відкриєш її, тільки зуби
поламаєш.

Сашко силкується витягти корок.

ЛІЛЯ

Перестань, Сашко. Мені боляче на тебе
дивитися.

Сашко відкурковує пляшку, вмощується на куртці, подає руку
Лілі. Вона сідає поряд. Сашко протягує їй пляшку.

САШКО

Починай.

ЛІЛЯ

Я не буду.

САШКО

Чому!?

ЛІЛЯ

(усміхаючись)

Я з пляшки не п'ю. А якщо серйозно,
то мені не хочеться пити, чесно,
Саша.

САШКО

Та бери пий, що ти викаблучуєшся.

ЛІЛЯ

Я ж сказала - не хочу.

САШКО

Для кого я її тоді купував?

ЛІЛЯ

Дякую тобі, Сашо, але я не буду.

САШКО

Ну, Ліль, ну хоча б символічно.

Ліля відпиває ковток і передає пляшку Сашкові. Він видудлює
грамів з двісті.

ЛІЛЯ

Що ти мені хотів сказати?

САШКО

Не дави на мене.

Сашко пригортає Лілю. Цілує її в чоло.

САШКО

Я обожнюю тебе, Ліля!

Внизу грюкають двері під'їзду. Ліля відсторонюється від Сашка.

ЛІЛЯ
Не треба, Саша.

САШКО
Чого?

ЛІЛЯ
Того.

Сашко бере пляшку.

САШКО
Будеш?

Ліля крутить головою, Сашко п'є.

Мерзле гілля дерева шкребе металеве перило.

САШКО
Завтра я їду.. вірніше, сьогодні вже.

ЛІЛЯ
Куди?

САШКО
Додому.

Ліля нервово сміється. Робить якийсь непевний жест рукою.

САШКО
Сам вчора тільки взнав.

ЛІЛЯ
І що далі?

САШКО
Нічого.

Ліля піднімає голову і дивиться в небо.

Сашко також з під лоба зиркає на небо.

Небо чорне, не видно жодної зірки.

ЛІЛЯ
Подай мені пляшку.

САШКО
А як Іван вранці унюхає?

ЛІЛЯ
Який Іван?

САШКО
Чоловік твій.

Ліля п'є.

САШКО
Ліля, я з тобою завжди був щирим. Я

7

тобі казав, що не буду жити з батьками. Я відразу думав, що можна зняти квартиру, грошей на перший час вистачить, але ти розумієш... не мені тобі пояснювати. Сім'я – це дуже серйозно. Та ще й дитина.. Ти не подумай – я люблю Марічку, як власну дитину... але...

ЛІЛЯ

Не треба, не продовжуй далі.

САШКО

Присягаю, Ліль, за пів року я вас заберу. За цей час все владнаю, знайду..

ЛІЛЯ

Сашко, ти замовкниш нарешті!? Бо я можу на тебе й образитися.

Сашко схиляє голову.

ЛІЛЯ

Котра вже година?

САШКО

Без двадцяти три.

ЛІЛЯ

Ну що, будемо розходитися?

Ліля піднімається. Сашко теж встає. Одягає куртку.

ЛІЛЯ

Повернися, обтрушу куртку.

Ліля обтрушує куртку.

Вони спускаються сходами.

Десь кричить півень.

ЛІЛЯ

(занадто бадьоро)

Ну що, прощавай, Саша. Дай Бог хоч тобі знайти половину, з якою ти будеш щасливий.

Ліля цілує Сашка, розвертається і йде. Сашко стоїть мов вкопаний.

САШКО

Не треба мені ніяка друга половина. Я люблю тебе, тільки тебе, чуєш!? Я завжди буду тебе любити..

Ліля тане в ночі, чути лише її схлипування.

По щогі Сашка біжить сльоза.

Сашко кришить в руці свічки.

Скрипить ліхтар. Ніч. Провінційне містечко.

КІНЕЦЬ.